

Noc

by Emir Sa on Saturday, October 29, 2011 at 4:05pm

Reci, noci, ljepotice, sto me budna cekas kad se kuci vracam, s puta ili kafane? Umorna si, vidim, oblaci ti legli ispod oka, natopljeni umorom, obojeni brigama. Kad se brines, onda si mi mati, cekas me s tanjiriom vruce supe i ibratis se, zasto kasnim; kazes sisu ces mi haramiti a dojila me rakijom u ponoc i kafama u zoru. Kad me cekas kisom niz puste ulice i munjama pod ulicnim svjetiljkama; kad mi kvasis tabane upljuvanim plocnicima i curis mi niz ledja da se najezim, ne bili se opametio, onda si mi maceha, skoro da se bojim tvojih carki, zapisa, kletvi tvojih. Kad si dobre volje, zvijezde mjesto cvijeca rasute po kosi, njedra meksa od slame, od jastuka i duse pa me cekas razuzdana u spavacici, kao dimom cigarete zagrnuta. Tada si mi ljubavnica, djubre malo, uspaljeno, pozuda ti oko zatamnila, isflekala; ono oko zuto s kojim skiljis na me dok se kradem kroz sljivike, pisam uz banderu pjevajuci tiho, samo ti da me cujes.

Znam te kad si dugo budna. Ljepljive su fleke ispod sudopera, mora da si opet kafu prosula. Ostanu ti cesto mrve na stolu, rasute kao arhipelag, kao biseri na površini mirna mora. Na spiglu magla gusta i poruka, da te ne budim bez razloga. Sakrijes mi i fotelju i kauc, i stolicu i krevet pa kruzim spora koraka po mraku, mahnit, samo cujem pcele kako zuje. Spotaknem se o tvoju suknju, onu dugu, sarenu, cigansku sto je bacis nemarno na pod; okliznem se na stepenici i nemam za sta da se uhvatim i padam, padam, padam a nigdje dna. Docekaju me onda blagi vjetrovi, nit s planine niti mora vec iz dubine neke izašli i poloze me mlako na san, ovlaze mi usne i stave malo meda na trepavice da slatko zaspem. Ne znam dal` te radje sretnem u snu ili javi. I nije mi ni vazno. Samo nek si moja.

A pricalo se da me varas. Pitao sam Badnjak, jeli moguće? Kaze ne zna, jos od zimus te nije vidio ali je cuo da si bila na Uranku i da si u sinagogi svijece palila osam dana zaredom. Pitao sam onda dvadeset i sedmu noc Ramazana, ona mora znati gdje joj je sestra i sta radi a ona se samo nasmjesila i rekla da je ljubomora grijeh, da se manem belaja i da udijelim sadaku svakog dana. Juli kaze da kod njega svratitis cesto ali kratko ostanes, jedva sjednes i kafu popijes na brzinu. Noc ne zna sta je merak, veli ali eto, pitaj decembar, on bi trebao znati vise. Jah budale, pomislis, ako noc ne zna, ko zna? Juce i sutra rekose da ne radite u istoj smjeni pa te ne vide, tek u prolazu, na ulazu u vrijeme. A vrijeme nisam ni pitao, nisam stigao, uteklo mi. Sumrak i zora cute kao zaliveni, vidi se da ste ista banda. Razbojnici, zajebavali me slatko, kazu zajasi na bubamaru pa svilenim putem ka sjeveru i naci ces je, garant.

I tad, kad sam već digao ruke i izgubio nadu, nadjem te u svakoj knjizi koju otvorim i kad god da je otvorim. Nadjem te pod mlazom vrele vode, u pjenu piva i razuzdanih slapova, u grivama crnih konja u galopu i lijepih žena u zanosu; nadjem te na vrhovima prstiju i u kapima znoja na vrh čela, kao male ptice pod strehom rodne kuće. O tebi citam u tuznom pogledu prijatelja, u dlanu, u starim pismima bivših ljubavi, u atlasima i kartama neistraženih predjela iznad oblaka, u stihovima pjesnika, samo te u dnevnim novinama nema. Znam sve tvoje mirise, po njima te prepoznajem: nekad kao parfem voljene žene ili nadlanica moje majke, nekad kao miris zime iz dimnjaka, kao jabuke u cvatu ili pečeni maruni, kao asfalt što se topi na augustovskom suncu ili dogorjele svijeće u prozoru i u narocitim prilikama miris prasine sa uskih kaldrma, pustih perona što čekaju vozove i maslaca u ruci vesela djeteta.

Uvijek prepoznajem pjesme koje si ti pisala. Tvoji refreni navlače suze, oboje mi pogled daljinama, uspore mi disanje i ugase stvarnost na precac, kao struja kad nestane iznenada i sunce kad se zamračuje. Niko ne pjeva pjesme noci u samoci. Svako čeka da neko dođe, da se raja skupi pa u duetu ili u horu, da podijele bol naginjuci iz iste flase, tugu piju.

Volim tvoju boju, onu nijansu zrelih breskvi kad se pojavio na uzarenom horizontu i hrupis u sobu kroz navučene store, nepozvana a ipak dobrodosla. I onu nijansu mraka, kada ponoć mine, kad ti se kosa crni ispod sesira posutog ikrom, obrve ti mliječni put a ispod njega mjesecina mjesto sjenke. I tu boju volim, u njoj sam svoj, i ti si moja. Pred zoru si mi umorna, obuzme te sivilo, boja vlažnog pepela, rosa na nj pala. Omami me ta svježina što dolazi u talasima, zaspjebi me, trljaj oči kao neposlušno dijete, neću da spavam a ne mogu više, vrijeme mi je, dan se radja.